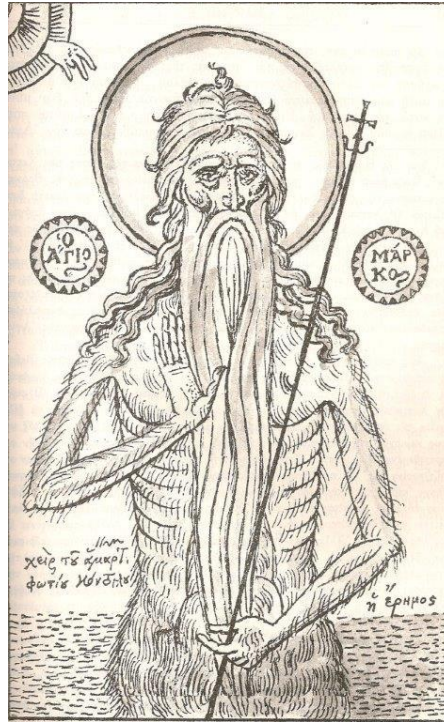

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
(Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.)

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εἰς τό· Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῆ ὑπὲρ φύσιν ἀσκήσει Μάρκε μακάριε, ἰσάγγελος ἐδείχθης, ἐν σαρκὶ βιοτεύων, καὶ θείων χαρισμάτων παρὰ Θεοῦ, ἀληθῶς κατηξίωσαι· διὸ τελοῦμεν τὴν μνήμην σου τὴν σεπτὴν, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνοντες.

Τῆ βαθυτάτῳ ἐρήμῳ Μάρκε ἐχώρησας, καταλιπὼν τὰ πάντα, θεολήπτῳ καρδίᾳ, καὶ μένεις ἀγνοούμενος τοῖς ἐν γῆ, ὡς οὐράνιος ἄνθρωπος· ἀλλὰ Χριστὸς μετὰ τέλος τὸ θαυμαστόν, τοῖς ἐν κόσμῳ σὲ ἐγνώρισεν.

Ὁδηγηθεὶς παραδόξως ὁ Σεραπίων σοφέ, ὡς θησαυρὸν σὲ εὔρεν, ἐν ἀβάτῳ ἐρήμῳ, καὶ ὄλως ἐξεπλάγη Μάρκε ἐν σοί, καθορῶν σε ὡς ἄσαρκον, μετὰ σαρκὸς διανύοντα τὴν ζωὴν, καὶ Χριστὸν ἐνθους ἐδόξασε.

Ἐξ Ἀθηνῶν ὡσπερ ἄστρον ὠφθης πολύρωτον, καὶ καταυγάζεις πάντας, τῆ στερῆρᾷ σου ἀσκήσει, ὡς πλήρης χαρισμάτων τῶν θεϊκῶν, Πάτερ Μάρκε ἰσάγγελε· διὸ παθῶν μου τὸ σκότος τὸ χαλεπὸν, ταῖς πρεσβείαις σου ἀπέλασον.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τὸν ἐν ἀσκήσει ὡς ἄσαρκον φανέντα, ὡς ὑπερβάντα τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ἐνώσει τοῦ κρείττονος, Μάρκον τὸν Ὅσιον, ὕμνοις καὶ

ὠδαῖς εὐφημήσωμεν· τῷ γὰρ θείου πυρός, τὴν ἐνέργειαν δεξάμενος, τὴν ὕλην τῆς φθορᾶς ἠνάλωσε, ἀσκητικοῖς καμάτοις· καὶ τῷ θείῳ φωτὶ προσομιλῶν, τοῖς ἀύλοις συνήφθη Ἀγγέλοις, θεωθεὶς ἐν μεθέξει· μεθ' ὧν καὶ πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν Σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος Οἰκτίρμων.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἐρημον κατοικεῖν, ὧ Μάρκε ἠρετίσω, ἐν ἧ σαρκὸς τὰ πάθη, νεκρώσας τῆς ἀφθάρτου, ζωῆς ὠφθης συμμέτοχος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἐφριξε κατιδῶν, ὧ Μάρκε τὴν ζωὴν σου, ὁ θεῖος Σεραπίων, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν κόσμῳ, γνωστὰ τὰ σὰ πεποίηκε.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Πλήρης θείου φωτός, ὧ Μάρκε μετετέθης, πρὸς τὴν ἀγήρω λήξιν, τῶν σῶν ἀμέτρων πόνων, ληψόμενος τὰ ἔπαθλα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δύναμιν ἐσχηκώς, ἀήττητον καὶ θεῖαν, ἐκ σοῦ Τριάς Ἁγία, ὁ θεοφόρος Μάρκος, κατήσχυε τὸν δράκοντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δόξη Σου τῇ λαμπρᾷ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Κόρη, ὁ Μάρκος ἀτενίζων, ἀσκήσεως τοὺς πόνους, ὡς ἄσαρκος ὑπήνεγκε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ πόλεως ἦνθησας τῶν Ἀθηνῶν τῆς λαμπρᾶς, καὶ βίον ἰσάγγελον ἐπολίτευσω ἐν γῆ, τρωθεὶς θείῳ ἔρωτι, ὅθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ Ἀββᾶς Σεραπίων, εὖρέ σε νεύσει θεία, ὀσιώτατε Μάρκε, διὸ τῆς πολιτείας σου τὸν τρόπον ἀγάμεθα.

Δόξα. Ἔτερον.

Ὡς ἄγγελος ἔζησας ἐν τῇ ἐρήμῳ σοφέ, καὶ ὠφθης ἀνάπλεως τῶν ἐκ θεοῦ δωρεῶν, ὧ Μάρκε Πατὴρ ἡμῶν· ὅθεν ἐν σοὶ ἐξέστη, Σεραπίων ὁ θεῖος, καὶ ἠγγειλε τοῖς ἐν κόσμῳ, τὴν ἀγίαν ζωὴν σου, μεθ' οὗ ἀεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει

σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν σαρκὶ ὡς ἀσώματος, τὴν ζωὴν σου διήνυσας, στερρότατοις σκάμμασι τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἀγνοούμενος ἕμεινας, τοῖς πᾶσι καὶ ἄγνωστος, Πάτερ Μᾶρκε τοῖς ἐν γῆ, μετὰ τέλος τὸ θεῖον δέ, τὴν ἰσάγγελον, πολιτείαν σου στόματι ἀγίῳ, Σεραπίων ὁ θεόφρων, τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἐκήρυξε.

Ὀλικῶς ἀρνησάμενος, τὴν πατρίδα σου Ὅσιε, καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα θεῖῳ ἔρωτι, ἐν γῆ ἐρήμῳ προσέδραμες, καὶ χαίρων ὑπέμεινας, ἀνενδότῳ λογισμῷ, καὶ ἀνδρείῳ φρονήματι, πᾶσαν κάκωσιν, τῆς ὀσίας ἀσκήσεως εὐτόνως, καὶ καθεῖλες Πάτερ Μᾶρκε, τοῦ πονηροῦ τὰ βουλεύματα.

Ἐν γυμνότητι σώματος, καὶ ἐν ψύχει καὶ καύσωνι, καὶ παννύχοις στάσεσι καὶ δεήσεσιν, ἀγωνιζόμενος Ὅσιε, εἰς ἔρημον ἄβατον, εὐηρέστησας θεῷ, παρ' οὗ χάριν ἀπέιληφας, Πάτερ ἄφθονον, καὶ στολὴν ἀφθαρσίας ἡμφιάσω, τὴν φορὰν ὡς ἀπεβάλου, Μᾶρκε Ὀσίων ἀγλάϊσμα.

Ὁδηγία τῆ ἀνωθεν, Σεραπίων ὁ Ὅσιος, προσελθὼν σοι Ἅγιε ἐξεπλήττοντο, ὀρῶν ζωὴν σου τὴν ἄσαρκον, καὶ ἔνθους ἐδόξασε, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τροφῆς ὡς ἐγεύσατο, τῆς πεμφθείσης σοι, οὐρανόθεν ὧ Μᾶρκε θεοφόρε, τῆς ἐν σοὶ χάριτος θείας, Πάτερ ἠγάσθη τὸ μέγεθος.

Ὡς οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος, τὸν ἀγῶνα Ὅσιε τῆς ἀσκήσεως, θεοπρεπῶς ἐκτετέλεκας, καὶ χαίρων ἀνέδραμες, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν, τὸ δὲ θεῖόν σου λείψανον, εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ θεόφρων κηδεύσας Σεραπίων, τῆς λαμπρᾶς σου πολιτείας, τὰς ἀριστείας ἐκήρυξε.

Ἀθηνῶν ὠφθης βλάστημα, καὶ φυτὸν εὐθαλέστατον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδιαίτημα, τῶν ἀσκητῶν ἀκροθίνιον, ἐρήμου πολίτης δέ, ὡς Ἀγγέλων μιμητής, τῆ συντόνῳ ἀσκήσει σου, Μᾶρκε Ὅσιε· διὰ τοῦτο τῆς ἄνω Βασιλείας, κληρονόμος ἀνεδείχθης, καὶ πρεσβευτῆς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, πτερωθεὶς τὴν διάνοιαν, ἐν ἐρήμῳ κατοικεῖν ἠρετίσω, Μᾶρκε Πάτερ μακάριε· ὧ τῆς σῆς ἐφέσεως, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν καμάτων σου! Μόνος γὰρ μόνῳ τῷ θεῷ, πλείστοις χρόνοις προσομιλῶν, ὑπερφυῶν δωρεῶν ἠξιώθης, παριδὼν τοὺς ὄρους τῆς φύσεως· ὅθεν Ἄγγελοι ἐθαύμασαν, καθορῶντες τοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ δαίμονες

ἔπτηξαν, τῆς σῆς ἀνδρείας τὸ εὐτονον, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν σὴν μνήμην γεραίρει, βοῶσα· Κύριε, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου, δώρησαι ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. α', 21-30)

Φόβος Κυρίου ἀπωθεῖται ἁμαρτήματα, παραμένων δὲ ἀποστρέψει τὴν ὀργήν. Οὐ δυνήσεται θυμὸς ἄδικος δικαιοθῆναι· ἡ γὰρ ῥοπή τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ πτώσις αὐτῷ. Ἔως καιροῦ ἀνθέξεται μακρόθυμος καὶ ὕστερον αὐτῷ ἀναδώσει εὐφροσύνην· ἕως καιροῦ κρύψει τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ χεῖλη πιστῶν ἐκδιηγῆσεται σύνεσιν αὐτοῦ. Ἐν θησαυροῖς σοφίας παραβολὴ ἐπιστήμης, βδέλυγμα δὲ ἁμαρτωλῶ θεοσέβεια. Ἐπεθύμησας σοφίαν, διατήρησον ἐντολὰς καὶ Κύριος χορηγήσει σοὶ αὐτήν. Σοφία γὰρ καὶ παιδεία, φόβος Κυρίου καὶ ἡ εὐδοκία αὐτοῦ πίστις καὶ πραότης. Μὴ ἀπειθήσης φόβῳ Κυρίου καὶ μὴ προσέλθῃς αὐτῷ ἐν καρδίᾳ δισσῆ. Μὴ ὑποκριθῆς ἐν στόμασι ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσί σοι πρόσεχε. Μὴ ἐξύψου σεαυτὸν, ἵνα μὴ πέσης καὶ ἐπαγάγῃς τῆ ψυχῇ σου ἀτιμίαν καὶ ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτά σου καὶ ἐν μέσῳ συναγωγῆς καταβαλεῖ σε, ὅτι οὐ προσήλθες φόβῳ Κυρίου καὶ ἡ καρδία σου πλήρης δόλου.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. β', 1-11)

Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ θεῷ, ἐτοιμάσον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν· εὐθύνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῆς, ἵνα ἀυξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῆ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσοῦς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεταιί σου· εὐθύνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ καὶ οὐ μὴ πταίση ὁ μισθὸς ὑμῶν. Οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη; Ἡ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν; Διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφίησιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ

κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτὴ. Ἦχος α΄.

Τῆς θαυμαστῆς πολιτείας σου, τὰ ἐξαίρετα τρόπαια, πᾶσαν ἀκοὴν καταπλήττουσι, Μάρκε Πατὴρ ἡμῶν· ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς ἐπολιτεύσω γάρ, ὡς προέκρινας Χριστῷ ἀκολουθῆσαι, ἀνευδότην σπουδῆ· καὶ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ σκηνώσας, σκῆνωμα θεῖον γέγονας, τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, ταῖς πρὸς τὸ κρεῖττον ἀναβάσεις. Ἀλλὰ πρέσβευε δεόμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τὴν κοσμικὴν ἀπειπάμενος σχέσιν, καὶ τῆς πατρίδος φυγῶν, ὑπερκόσμιος ὦφθης τῇ ἀσκήσει, Μάρκε θεόληπτε· καὶ Ἀγγέλοις ἀμιλλώμενος, σαρκικῶν βαρημάτων, τὸ ἄχθος ἀπέρριψας, δι' ἄκρας ἐγκρατείας, καὶ ἡσυχίας ἀληθοῦς· καὶ ἐν νοὸς καθαρότητι, οὐρανίων ἐμφάσεων, τὸ κάλλος ἐδέξω· οὐ ἐντρυφῶν μυστικῶς, καὶ θεωριῶν θείων ἀπολαύων, τῆς ἐρήμου τὸ σκληρὸν ῥᾶον ὑπέμεινας, τῆς μελλούσης ζωῆς, τὰς ἀμοιβὰς ἀπεκδεχόμενος· ἦς νῦν ἐν μεθέξει γεγονώς, ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν Μάρκε Ὅσιε.

Ἦχος γ΄.

Ἐν γῆ ἐρήμῳ αὐλισθεὶς, τὸν θεὸν μόνον προσδεχόμενος, τὸν ἀσφαλῶς σε κατευθύνοντα, Μάρκε θεόσοφε, πάσης συναφείας ἀνθρωπίνης, πόρρῳ ἐγένου, οὐρανίῳ φρονήματι· καὶ Ἀγγέλοις ὁμιλῶν, θείων ἐλλάμψεων κατηξίωσαι· ὅθεν ὁ θεῖος Σεραπίων, τῶν ἐν σοὶ θησαυρῶν τὸν πλοῦτον ἀγάμενος, ὡς ἄγγελον ἐώρασε, τῆς αὐλίας ἐν ὕλῃ, τοὺς καρποὺς προσφέροντα, καὶ τῷ Κυρίῳ ἐβόα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος δ΄.

Ἄρτον ἀπ' οὐρανοῦ δεχόμενος, ὧν ἔτυχας παρὰ θεοῦ δωρεῶν ἐδήλους, τὴν πλουσίαν χορηγίαν, Μάρκε παμμάκαρ· ὑφ' ἐν γὰρ πάντα παρωσάμενος, τὰ τῆς ὕλης τερπνά, ὡς ἐν Παραδείσῳ ἐβίους, ἐν ἀπερήμῳ ὄρει· καὶ νῦν ἐν αἰωνίοις ὄρεσιν ἠδόμενος, Ἀγγέλων Τάξεσι, σὺν αὐτοῖς ἰκέτευε, σώζεσθαι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου ἀράμενος, τῆς τῶν παθῶν δουλείας, τὴν ψυχὴν ἀμέτοχον ἐτήρησας, τῇ συντονωτάτῃ ἀσκήσει· τῶν γὰρ φθαρτῶν ὀλοτρόπως ἐκδημήσας, ὅλον τὸν πόθον θεῷ ἀνέτεινας, πρὸς ἀφθαρσίαν ἐπειγόμενος, ἀνεπιστρόφῳ νοῖ καὶ τῆς ἀπαθείας τὴν στολὴν ἐξύφανα, δι' ἄκρας ἐγκρατείας, ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς ζωῆς ἀνεκλήθης, ἄσβεστον τὴν λαμπάδα σου τηρήσας. Ἀλλ' ὡς ἀσκητῶν ἀκρότης, Μάρκε θεόφρον, τῆς χαρᾶς αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν ἀσκητῶν ἢ κρηπίς, ὁ τῶν Ἀγγέλων μιμητὴς καὶ συνόμιλος· ἐν γῆ γὰρ ἐρήμῳ Πάτερ, κατασκηνώσας στερόδῳς, ἄσαρκος ὠράθης μετὰ σώματος, καὶ θεῶν ἐλλάμψεων, κοινωνὸς ἐχρημάτισας, τὰ ὑπὲρ λόγον, οὐρανόθεν μουσόμενος, ὡς τοῦ Πνεύματος, καθαρῶτατον σκῆνωμα, Μάρκε θεομακάριστε, ὁ φοῖνιξ ὁ εὐκαρπος, ἀσκητικῆς πολιτείας, καὶ ἡσυχίας τῆς κρείττονος· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἄρτον, ἀπ' οὐρανοῦ θαυμαστῶς, Μάρκε θεόφρον ὑπ' Ἀγγέλου δεχόμενος, ὑπέφαινες τὴν πλουσίαν, ἀνταμοιβὴν ἐκ Θεοῦ, τῶν συντονωτάτων παλαισμάτων σου, καὶ ταῦτα θεώμενος, Σεραπίων ὁ Ὁσιος, ἔνθους ἀνύμνει, τὸν λαμπρῶς σε δοξάσαντα, ὡς θεράποντα, ἀληθῶς οἰκειότατον· ὅθεν αὐτὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην, ἐπιτελούντων ἐν ἄσμασι, πταισμάτων τὴν λύσιν, καὶ εἰρήνην δωρηθῆναι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Δρόμον, τῆς σῆς ὀσίας ζωῆς, καλῶς τελέσας πρὸς ζωὴν ὑπερκόσμιον, μετέστης ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ τοῖς Ἀγγέλων χοροῖς, συνετάγης Πάτερ ὡς ἰσάγγελος· τὸ θεῖον δὲ σκῆνός σου, Σεραπίων ὁ ἔνθεος, σεπτῶς κηδεύσας, τοῖς ἐν κόσμῳ ἐγνώρισε, Μάρκε Ὁσιε, τὴν λαμπρὰν πολιτείαν σου· ὅθεν σὺν τούτῳ πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὡς ἂν οἱ σὲ εὐφημοῦντες, καὶ τὴν σὴν μνήμην γεραίροντες, ζωῆς τῆς ἀλήκτου, μετασχοίμεν ἑλέει, τοῦ πανοικτίρμονος.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ἀσκητικὴν ἐλόμενος ζωὴν, Μάρκε Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα· καὶ ἐν ὄρει ὑψηλῷ ἀνελθὼν, μετάρσιος ὤφθης τῷ νοῦ, πάντων τῶν χαμαὶ συρομένων ἀφιστάμενος, καὶ θεϊκαῖς θεωρίαις ἐντροφῶν· καὶ νῦν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύων, καὶ θέσει θεοούμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ πόλεως ἦνθησας τῶν Ἀθηνῶν τῆς λαμπρᾶς, καὶ βίον ἰσάγγελον ἐπολίτευσω ἐν γῆ, τρωθεὶς θεῖω ἔρωτι, ὅθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ Ἀββᾶς Σεραπίων, εὖρέ σε νεύσει θεία, ὀσιώτατε Μάρκε, διὸ τῆς πολιτείας σου τὸν τρόπον ἀγάμεθα.

Δόξα. Ἔτερον.

Ὡς ἄγγελος ἔζησας ἐν τῇ ἐρήμῳ σοφέ, καὶ ὠφθης ἀνάπλεως τῶν ἐκ θεοῦ δωρεῶν, ὦ Μάρκε Πατὴρ ἡμῶν· ὅθεν ἐν σοὶ ἐξέστη, Σεραπίων ὁ θεῖος, καὶ ἠγγειλε τοῖς ἐν κόσμῳ, τὴν ἀγίαν ζωὴν σου, μεθ' οὗ αἰεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογία, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ. Λιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, θεολήπτῳ καρδία, ἐσκήνωσας σοφέ, ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ, καὶ βίον τὸν ἰσάγγελον, μετὰ σώματος ἔζησας Μάρκε Ὅσιε· ὅθεν συνήφθης Ἀγγέλοις, μεθ' ὧν πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστὸς ὁ Ποιητής, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, τεχθεὶς ὑπερφυῶς, ἐξ ἀχράντου γαστρός Σου, χοροὺς Ὀσίων εἴλκυσε, Θεοτόκε πανύμνητε, ἐν οἷς ἔλαμψεν, καὶ ὁ θεόληπτος Μάρκος, μεγαλύνων σου, τὴν ἀκατάληπτον δόξαν, ζωῆς καθαρότητι.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογία, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Ὁδηγηθεὶς τῇ τοῦ θεοῦ προμηθείᾳ, πρὸς σὲ ἀφίκται Σεραπίων ὁ θεῖος, καὶ τῆς ζωῆς τὸν τρόπον σου ἐθαύμασεν· ὅθεν καὶ κηδεύσας σου, Πάτερ

Μάρκε τὸ σκῆνος, τὰ λαμπρά σου τρόπαια, ἀνεκήρυξε πᾶσι· μεθ' οὗ
δυσώπει πάντοτε Χριστόν, ἡμῖν διδόναι, πταισμάτων συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτῳτε Παρθένε Μαρία, ἡ τὸν Θεὸν ἀπεριγράπτως τεκοῦσα, ἐκ τῆς
φθορᾶς τὸν κόσμον λυτρώσάμενον, ῥῦσαί με λιτάζω Σε, τῆς παθῶν
τυραννίδος, καὶ τὸν νοῦν μου λάμπρυνον, μετανοίας τῷ φέγγει, ἵνα
ἐχθροῦ ἐκφύγω τὴν ὀρμὴν, ὑμνολογῶν τὴν θερμὴν προστασίαν Σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Ἐν ἐρήμῳ σκηνώσας νοὸς στερόβότητι, ἀπενέκρωσας πάσας τὰς τῆς σαρκὸς
ἡδονάς, δι' ἀγώνων καρτερῶν Μάρκε μακάριε, καὶ τῶν ἐνθέων δωρεῶν,
σκεῦος τίμιον φανείς, παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τῇ πρὸς Χριστόν ἰκεσία,
τῶν αἰτημάτων τὴν ἐκπλήρωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀχράντου γαστρός Σου ὁ ὑπερούσιος, οὐσιωθεὶς τὴν μορφήν μου δι'
ἀγαθότητα, ἀνεμόρφωσεν αὐτὴν καὶ ἀνεκαίνισε, καὶ Σε ἀνέδειξεν ἡμῖν,
ὡς Μητέρα ἑαυτοῦ, προστάτιν καὶ θεῖαν σκέπην, Θεογεννητορ Παρθένε·
διὸ ἀπαύστως Σε δοξάζομεν.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.
Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ
θελήσει σφόδρα.

Εὐαγγέλιον, Ὀσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἐρημικῶν ἀγώνων τοῖς ἄνθραξι, τὴν τοῦ ἐχθροῦ μανίαν φλέξας, ὡς
πυρσὸς ἀειφανής, τὰς καρδίας ἡμῶν πυρσεύεις, πρὸς θεῖαν
ἐγρήγορσιν, Μάρκε θεόσοφε· ὡς καθάρας γὰρ τὸν νοῦν, φωτισμοῦ
ἐπληρώθης, καὶ παθῶν σκεδάζεις τὸν ζόφον, καὶ πρεσβεύεις Κυρίῳ,
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Τὸν
θεοφόρον Μᾶρκον ὑμνέω. Γερασίμου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν νοῦν μου καταύγασον, τῇ Σῆ ἑλλάμπει φιλάνθρωπε, καὶ λόγον μοι
δώρησαι, ὅπως ὑμνήσω Χριστέ, θείοις ἄσμασι, τὸν θεοφόρον Μᾶρκον,
τὸν Σε μεγαλύναντα, βίου λαμπρότητι.

Ὁ Μάρκος ὁ Ὅσιος, τῶν Ἀσωμάτων ὁ σύσκηνος, ἡμᾶς συνεκάλεσεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, τὴν ἰσαγγελον, ζῶν ἄνθρωπος ὑμῆσαι· συνέλθωμεν ἅπαντες, τοῦτον γεραίροντες.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐμφορηθεὶς Μάρκε Ὅσιε, σπουδαίως κατέλιπες, τὴν σὴν πατρίδα σοφέ, καὶ ἐχώρησας, ἐν γῆ ἐρήμῳ χαίρων, ζῶν τὴν ἰσαγγελον, Πάτερ ἐλόμενος.
θεοτοκίον.

θεοῦ ἐνδίαίτημα, καὶ φωτοφόρον ἀνάκτορον, ἐδείχθης πανάμωμε, τοῦ παρελθόντος ἐκ σοῦ· ὅθεν ἔργασαι, κάμῃ ἐκδυσωπῶ Σε, δοχεῖον καὶ σκῆνωμα, τῆς θείας χάριτος.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Εἰς ἔρημον προσχωρήσας, ἠρήμωσας πάσας τοῦ ἐχθουροῦ, τὰς μεθοδείας Ὅσιε, τῇ καρτερᾷ ἀσκήσει σου, καὶ ἄγγελος ἐν σώματι, ὡς ἀληθῶς Μάρκε πέφηνας.

Ὁ νοῦς σου φωτὶ τοῦ Παρακλήτου, λαμπόμενος Μάρκε μυστικῶς, παθῶν τὸ σκότος ἔλυσε, καὶ πρὸς τὸ φῶς σε ἴθυνε, ζωῆς τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀσκητικοῖς σου παλαίσμασι.

Φωστήρ ἰσαγγέλου πολιτείας, ἐκ πόλεως τῆς τῶν Ἀθηνῶν, Ὅσιε Μάρκε ἔλαμψας, καὶ καταπλήττεις ἅπαντας, ἐρημικοῖς σου σκάμμασι, καὶ ὑπὲρ φύσιν παλαίσμασι.
θεοτοκίον.

Ὁ θρόνος τοῦ πάντων Βασιλέως, καθέδρα θεοῦ ἢ ὑψηλή, θεογεννητορ Δέσποινα, ἀνύψωσόν με δέομαι, παθῶν ἐκ καταπτώσεως, πρὸς ἀρετῶν τὴν ἀκώρειαν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν τοῦ σώματος πρόνοιαν ὀλικῶς, ἀρνησάμενος πόθῳ τῷ θεϊκῷ, ὡς ἄσαρκος ἔζησας, ἐν ἐρήμῳ μακάριε, καὶ οὐρανίῳ ἄρτῳ, τραφεὶς θείῳ νεύματι, ἐγνώσθης μετὰ τέλος, ὁ πρὶν ἀγνοούμενος· ὅθεν καὶ τελέσας, τὸν ἀγῶνα ὀσίως, τῆς ἀνω λαμπρότητος, ἀνεδείχθης συμμετοχος, Πάτερ Μάρκε θεόσοφε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. θεοτοκίον.

Ἡ θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ φθορᾶς, καὶ τεκοῦσα Παρθένη σωματικῶς, παρθένος πανάφθορος, μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ τῆς φθορᾶς τὰ ῥεῖθρα, εἰς τέλος ἐξήρανας, πηγάσασα τῷ κόσμῳ, τὸ ὕδωρ τὸ ἀφθαρτον· ὅθεν ὡς Μητέρα, τοῦ θεοῦ τῶν ἀπάντων, ὑμνοῦμέν Σε ἄχραντε, καὶ ἀπαύστως δοξάζομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ σου.

Ῥδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ῥώμη κρατυνόμενος τῇ θεϊκῇ, ἔφερες σαρκός σου τὴν γύμνωσιν, ἀνδρείως Πάτερ, καὶ ἐχθροῦ τὰς μηχανάς, εἰς τέλος ἀπεγύμνωσας, Μάρκε προσευχαῖς καὶ δεήσεσιν.

Ὅρος ὑψηλότατον καταλαβών, ἐν ἐρήμῳ τόπῳ κατώκησας, ἐν τῷ σπηλαίῳ, καὶ δοχεῖον καθαρὸν, Μάρκε σαυτὸν ἐτέλεσας, τῆς Τριαδικῆς ἐπιλάμπσεως.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι ζωοποιόν, Πάτερ τῇ γυμνώσει τοῦ σώματος, τῆς ἀφθαρσίας, τὴν ὑπέρλαμπρον στολήν, Μάρκε περιποιούμενος, πόνοις ἐγκρατείας καὶ σκάμμασι.

Θεοτοκίον.

Μόνη ὑπὲρ ἔννοιαν τὸν Ποιητὴν, Κόρη συλλαβοῦσα γεγέννηκας. Σὲ γὰρ Προφήται, προεκήρυξαν σαφῶς, τύποις τε καὶ αἰνίγμασι, θείῳ φωτιζόμενοι Πνεύματι.

Ἦδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἀγγέλων μιμούμενος, ζῶν τὴν ὑπερκόσμιον, ἔζησας ὡς ἄσαρκος ἐν κόσμῳ, ἄγνωστος Πάτερ, ἐν γῆ ἐρήμῳ στερόῳ, καὶ μετὰ τὸ τέλος σου σοφέ, διὰ Σεραπίωνος, πᾶσι γνώριμος γέγονας.

Ῥημάτων ὡς ἤκουσε, τῶν σῶν Μάρκε μακάριε, ὁ σοφὸς καὶ θεῖος Σεραπίων, ὁ ἐκ θεοῦ σοι, ἀποσταλεὶς θαυμαστῶς, ἔνθους ἐμεγάλυνε Χριστόν, τὸν σὲ ἐνισχύσαντα, ἐνεγκεῖν τὰ ἐπίπονα.

Κυρίῳ ἐπόμενος, Μάρκε στερόῳ φρονήματι, ἦνεγκας ἐρήμου τὰς κακώσεις, καὶ ἐπιθέσεις τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, οὓς ἀντιτυπία τῶν σεπτῶν, πόνων σου κατήσχυνας, καὶ εἰς τέλος κατέβαλες.
Θεοτοκίον.

Ὁ οἶκος ὁ πάμφωτος, ἐν ᾧ σαρκὶ κατώκησεν, ὁ θεὸς καὶ Κτίστης τῶν ἀπάντων, ἀνακαλούμενος, κόσμον ἅπαντα, ἢ θεογεννήτῳ Μαριάμ, θεοῖς μελωδήμασιν, ἀνυμνεῖσθω ἐκάστοτε.

Ἦδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Νόμῳ, τῷ θείῳ πειθόμενος, τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ καταλέλοιπας, Μάρκε μακάριε, καὶ τὸν σταυρὸν σου ἀράμενος, ἐν ἀπερήμῳ τόπῳ, χαίρων ἐσκήνωσας.

Ἵπὸ θεοῦ ὀδηγούμενος, ὁ θεῖος Σεραπίων κατέλαβε, Πάτερ τὴν ἔρημον, καὶ ἐφευρών σε ἐδόξασεν, ᾧ Μάρκε θεοφόρε, τὸν σὲ δοξάσαντα.

Μέλη τὰ σὰ ἀπενέκρωσας, νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δεήσεσι, Μάρκε μακάριε, καὶ πρὸς ζῶν τὴν αἰώνιον, ἀνέδραμες ἐν δόξῃ, ἀγαλλιώμενος.

Θεοτοκίον.

Νοός μου λῦσον τὴν ζόφωσιν, ἢ φῶς τὸ ὑπερούσιον τέξασα, σαρκὸς ταχύτητι, καὶ ἐπηρείας με λύτρωσαι, ἐχθροῦ τοῦ ἀοράτου, Παρθένε ἄχραντε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν ἐρήμῳ Ὅσιε, στερόῳ ἀσκήσας, καὶ τραφεὶς ὡς ἄγγελος, ἀπ' οὐρανοῦ ὑπερφυῶς, Ἀγγέλων ὠφθης ἰσότιμος, Μάρκε παμμάκαρ, ὁσίων ἀγλάϊσμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ ἐν κόσμῳ ἐμφρόνως κατέλιπες, καὶ Χριστῷ ἀκλινῶς ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σαυτὸν, ἀνενδοιάστῳ λογισμῷ, καὶ θεολήπτῳ γνώμῃ· καὶ ἐν βαρεῖα ἐρήμῳ θεόθεν ὀδηγηθεὶς, ἠγωνίσω ἐν αὐτῇ ὑπερφυέσι πόνοις,

μόνος μόνω θεῶ συγγινόμενος, καὶ τὰς θείας δωρεὰς παρ' Αὐτοῦ δεχόμενος· ἄρτω γὰρ οὐρανίῳ ἐτρέφου, καὶ τὸ τῆς ἐρήμου ἐπίπονον καὶ σκληρόν, ὡς τρυφήν ἠγοῦ, τῇ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐλπίδι καὶ μεθέξει· ὅθεν προσελθὼν σοι θαυμαστῶς ὁ θεῖος Σεραπίων, ἐξέστη ἐν σοί· καὶ τὸ σεπτὸν σου σῶμα κηδεύσας ἀνύμνει σε, Μάρκε παμμάκαρ, Ὅσιων ἀγλάϊσμα.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Μάρκου τοῦ ἀσκητοῦ
Φύς ἐξ Ἀθηνῶν ὃ Μάρκε θεοφόρε, ὡς ἄγγελος ἐζησας ἐν τῇ ἐρήμῳ.
Πέμπτη Μάρκος θεουδῆς γαῖαν ἔλιπε πολυβότειραν.

Οὗτος, βλαστήσας ἐξ Ἀθηνῶν, ἤκμασε τῷ 4ῳ αἰῶνι μετὰ τὴν ἑνσαρκον οἰκονομίαν. Ἀναχωρήσας τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, παρεγένετο εἰς τὴν βαθυτάτην ἔρημον, εἰς τὸ ἐκεῖ ὄρος τῆς θράκης καλούμενον, τὸ ἐπέκεινα τῆς χώρας τῶν Χετταίων. Ταῦτα κεῖνται ἐν τῇ ἐνδοτάτῃ ἐρήμῳ τῆς Αἰγύπτου, ὡς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ βίου τεκμαιρόμεθα. Ὡδε ὁ Ὅσιος ἐν σκληροτάτῃ ἀσκήσει καὶ τελεία ἀναχωρήσει, μόνος μόνω θεῶ συγγινόμενος, ἠξιώθη οὐρανίων δωρεῶν καὶ ἀποκαλύψεων καὶ θείων χαρισμάτων· καὶ οὐρανίῳ ἄρτω τραφεῖς, ἐδέξατο τὸν ἀπὸ θεοῦ ἀποσταλέντα παραδόξῳ τρόπῳ Ὅσιον Σεραπίωνα, ὃς καὶ σεμνῶς ἐκήδευσε τὸν σεπτὸν αὐτοῦ λείψανον, ἐν ᾧ σπηλαίῳ ἤνυσε τὴν ὄντως ἰσαγγελον ζωὴν, καὶ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας, ὁ θεῖος Πατήρ. Ἐζησε δὲ ὁ Ὅσιος ἐνενήκοντα καὶ πέντε ἐνιαυτούς ἐν τῇ ἀπρακλήτῳ ταύτῃ ἐρήμῳ, μηδένα ἄνθρωπος ἰδῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ Ἰσαύρου
Ἦκεις πρὸς αὐτὸν τὸν θεόν, θεὸς θέσει,
Εἰς γῆν ἀφείς σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐκ κώμης λεγομένης Βυδανῆς, Νέστορος καὶ Νάδας υἱός· οἱ γυναῖκα τούτῳ συνῆψαν, ὁ δὲ τῇ παρθενίᾳ μᾶλλον σχολάζειν σὺν αὐτῇ ἠρετίσατο. Λέγεται δὲ τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ ἐκδιδάξαι αὐτὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ εἰς τὸ τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος ὄνομα βαπτίσει, καὶ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων μεταδοῦναι, καὶ τῶν παραδόξων θαυμάτων ἐνέργειαν χορηγήσει. Ὅθεν τὴν τε γυναῖκα Ἄνναν, (τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῇ ὄνομα·) συμφρονεῖν αὐτῷ καὶ συμπαρθενεῦειν ἔπεισε, βαπτίσας πρότερον καὶ τοὺς γεννήτορας, καὶ μεταστήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· εἶτα καὶ τὸν πατέρα Νέστορα ὑπὲρ Χριστοῦ ἔπεισε μαρτυρῆσαι· καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας, θυσίαν προσάγειν μέλλοντας σκοτεινῷ τινι καὶ ταρταρείῳ δαίμονι, ἔντινι ἄντρῳ παραδούς, τὸν τῶν ὅλων θεὸν ἐπιγνῶναι αὐτοὺς ἐποίησεν, αὐτοῦ τοῦ δαίμονος μὴ εἶναι θεὸν συνομολογήσαντος, καὶ τοὺς ἀπείρους ὄχλους τό· Εἰς θεός, ὁ Κόνωνος, ἐπειπεῖν. Αἱ δὲ τοιαῦται φωναί, παρὰ τοῖς Ἰσαύροις εἰσέτι καὶ νῦν, ἐν τῇ τοῦ Μάρτυρος μνήμῃ, μεγαλοφώνως κηρύττονται. Τοσαύτην δὲ κατὰ δαιμόνων χάριν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν, ὡς τοὺς μὲν αὐτῶν ἐπὶ γεωργίαν τρέψαι, καὶ τῶν φυομένων καρπῶν καταστήσαι φύλακας· τοὺς δὲ ἐν κεραμίσις ἐγκελίσει, καὶ σφραγίδας ἐπιβαλεῖν, καὶ κατὰ γῆν πρὸς τοὺς θεμελίους τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐγκαταχῶσαι.

Ὁ δὲ τρόπος τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ γέγονεν οὕτω. Τοῦ ἡγεμόνος Μάγνου μετὰ τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων τὸν τόπον καταλαβόντος, καὶ τοῦ Ἁγίου κατασχέθεντος, καὶ προσαχθέντος αὐτῷ, ἐπεὶ τὸν Χριστὸν θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυξε, τύπτεται σφοδρῶς. Τοῦ δὲ πλήθους συνδραμόντος ἐφ' ᾧ τὸν Ἅγιον ἐξελέσθαι, διαχειρίσασθαι δὲ καὶ τὸν ἡγεμόνα, ὁ μὲν

αίσθόμενος ἔφυγε· τὸ δὲ πλῆθος, λύσαντες τὸν Ἅγιον, καὶ τῶν αἱμάτων ἀποσμήξαντες, ἐν τῷ ἰδίῳ κατέστησαν οἴκῳ. Ἐνθα ἐπὶ δυσὶ χρόνοις βιώσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Φασὶ δέ, ὅτι μετὰ τὴν αὐτοῦ ἐκδημίαν, τοῦ οἴκου εἰς ἐκκλησίαν μετασκευαζομένου, εὐρεθῆναι τὰ κεράμια, ἔνθα τὰ πονηρὰ συνέκλεισε πνεύματα. Ὡν ἐνὸς διανοιχθέντος, λογισαμένων χρυσὸν περιέχειν διὰ τὸ βάρος, ἐξελθεῖν τὰ δαιμόνια ἐν εἴδει πυρός, ὡς τε πάντα μὲν εἰς τὴν γῆν καταπεσεῖν, καταστραφῆναι δὲ τὸ ἀνοικοδομούμενον, καὶ ὅλως μετὰ δύσιν ἡλίου μὴ τολμᾶν τινα τῷ τόπῳ παραβαλεῖν. Ἀλλὰ ταύτης οὐκ εἰς μακρὰν τῆς ἐπιθέσεως ἀπηλλάγησαν, προσευχαῖς καὶ νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις σχολάσαντες, τοῦ Ἁγίου δεηθέντος ὑπὲρ αὐτῶν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ Κηπουροῦ

Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,

Ἦλων τύπους πρόσεισιν εἰς πόδας φέρων.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, ἐκ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Ἀπάρας δὲ ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς πόλιν Μάνδρων τῆς Παμφυλίας· καὶ ἦν ἐν τόπῳ λεγομένῳ Κάρμηλα, κῆπον τινὰ καλλιεργῶν, καὶ οὕτω τὴν τροφήν ποριζόμενος. Ἦν δὲ τὸν τρόπον τοσοῦτον ἀκέραιος καὶ ἀπλοῦς, ὡς ἐπιστάντας τοὺς συλλαβεῖν ζητοῦντας αὐτόν, καὶ ἐν παιδιᾷ ἀσπαζομένους, τούτους ἐκ ψυχῆς ἀντασπάζεσθαι· καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν παρήσαν, εἰπόντων, ὅτι ὁ ἡγεμὼν αὐτὸν Πούπλιος καλεῖ, ἀπεκρίνατο· Ποίαν γὰρ ἐκεῖνος ἐμοῦ χρεῖαν ἔχει, μάλιστα γε ὄντος χριστιανοῦ; Καλείτω τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ, καὶ τῆς πίστεως κοινωνούς. Δεσμευθεὶς δὲ καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν ἡγεμόνα, καὶ παρ' αὐτοῦ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις προταπεῖς, βαθὺ στενάξας, καὶ τὸν τύραννον καθυβρίσας, καὶ ἐμμένειν τῆ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ ἑαυτὸν βεβαιωσάμενος, καὶ ὡς οὐδ' ἂν εἴτι καὶ γένοιτο αὐτῆς τοῦ σαλευθῆναι ἀσφαλισάμενος, ἦλοις σιδηροῖς τοὺς πόδας καθηλωθεὶς, τρέχειν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρματος ἀναγκάζεται. Ὅθεν λιποψυχήσας, καὶ ἐπὶ γόνυ κλιθεὶς, προσευξάμενος, τῷ θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος, πατρὸς τοῦ Ἁγίου Κόνωνος

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Κόνωνος τοῦ ἐκ Κύπρου

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλόγιος ὁ ἐν Παλαιστίνῃ, ξίφει τελειοῦται.

Τὸν Εὐλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις,

Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλάμπιος ὁ ἐν Παλαιστίνῃ, ξίφει τελειοῦται.

Τράχηλον Εὐλάμπιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,

Τραχηλιῶσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ἑκατὸν Πεντήκοντα δύο Μάρτυρες, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ Φώτος καὶ Κύριλλος, ξίφει τελειοῦνται.

Θεὶς πρῶτος Ἀρχέλαος αὐχένα ξίφει,

Ἄρχει τομῆς σοι, λαὲ θεῖε Κυρίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοφίλου, ἐπισκόπου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐκ Βουλγαρίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 1784, ξίφει τελειοῦται.
Σταυρόν τι τυποῖς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ;
ὄτι μαθητῆς εἰμί φησι, Κυρίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἐκ Ῥαψάνης, ἐν Τυρνάβῳ, ἐν ἔτει 1818, ξίφει τελειοῦται.
Χριστῷ δι' ἀθλήσεως ἐγεωργήθης,
Γεώργιε ἄριστον καρπὸν ἐνέγκας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ὁσίων Ἀδριανοῦ τοῦ Ποσεσόνε καὶ Λεωνίδα τῶν ἐκ Ῥωσίας
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ἐπισκόπου Ἀχρίδος καὶ Ζίτσης

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Πρίγκηπος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Δαβίδ καὶ Κωνσταντίνου.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐλλαμπόμενος ταῖς μυστικαῖς ἐλλάμψεσι τοῦ θείου Πνεύματος, σκότος δαιμόνων βαθύ, εἰς τὸ τέλος διέλυσας, Μάρκε καὶ ἔψαλλες·
ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς κατεῖδέ σε ὁ Σεραπίων Ὅσιε ἐκθαμβος γέγονε, τῆ θεωρία τῆ σῆ· ὡς ἄλλον γὰρ ἄγγελον, Πάτερ ἐώρα σε, καὶ ἐκραύγαζεν· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Γυμνὸς ἦνυσας ἐν πλείστοις Πάτερ ἔτεσι τὸν θεῖον βίον σου, καθυπομένων στερόνως, ἡλίου τὸν καύσωνα, καὶ παγετὸν τῆς νυκτός· ὄθεν χάρις σε, ἡ θεία περιέθαλπεν, ὡς θεράποντα Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Ἐξ αἱμάτων Σου σάρκα λαβὼν ὁ ἄναρχος Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ ἐν χρόνῳ ἡμῖν, ἐτέχθη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑποστὰς τροπὴν, καὶ διέσωσε, Παρθενομήτορ Δέσποινα, τοὺς ὑμνοῦντάς Σου τὸν τόκον.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥήσεων τῶν σῶν Σεραπίων, ὡς ἤκουσε φθεγγομένου σου μακάριε, τὰ τῆς ἰσαγγέλου σου, πολιτείας σκάμματα, ἐγνώρισε καὶ ἦνεσε, βοῶν τὸν Κτίσαντα· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄγγελος ἐν σώματι ἐδείχθης, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν μιμησάμενος, Μάρκε παμμακάριστε, Ἀσωμάτων σύσκηνε· ἔνθεν διακονοῦντάς σοι, Ἀγγέλους ἔσχηκας, ὡς πάροικος, ἐν κόσμῳ καὶ ξένος, καὶ ἐπουρανίων, ἐπάθλων ἠξιώθης.

Σκεῦος ἐκλογῆς ἐρήμου ὠφθης, ὡς ἄνωθεν ὁ Σωτὴρ σε κατωνόμασε, Μάρκε πανασίδιμε, ἀρετῶν θησαύρισμα, καὶ πρὸς Αὐτὸν ἀνέδραμες, ἐν εὐφροσύνῃ βοῶν· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἴνα Σε δοξάζω θεοτόκε, τὴν δόξαν καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, πάσης ἀδοξίας με, λύτρωσαι τοῦ χείρονος, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον ἴθυνον, τὸν νοῦν μου ψάλλοντα· τὴν Δέσποινα, τοῦ κόσμου ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, ὡς τοῦ θεοῦ Μητέρα.

Ῥδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Μέγας ἀληθῶς, ἐν πόνοις ἀσκήσεως, Μάρκε γενόμενος, ὡς ἐν κόσμῳ πάροικος, καὶ τῆς ἐρήμου πολίτης ἔνθεος, μεγάλων κατηξίωσαι ἐπάθλων Ὅσιε, τοῦ Δεσπότη, θρόνῳ παριστάμενος, καὶ φωτὸς αἰδίου πληρούμενος.

Ὁ περιφανής, καὶ πλήρης ἐλλάμπσεως, τοῦ Θείου Πνεύματος, στῦλος τῆς ἀσκήσεως, Μάρκος ὁ θεῖος ἐν δόξῃ ἔδραμεν, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, ὡς τοῦτον ἔβλεψε, Σεραπίων, ὁ τούτου τὸ λείψανον, ἐν σπηλαίῳ κηδεύσας ἐν δάκρυσιν.

Ἵψωσον σοφέ, πρὸς μόνον τὸν Ἵψιστον, τὰς θείας χεῖράς σου, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, καὶ θαυμαζόντων τὴν πολιτείαν σου, καὶ ἐκτελούντων Ὅσιε, τὴν θεῖαν μνήμην σου, καὶ τὸν ὕμνον, τοῦτον Μάρκε πρόσδεξαι, καὶ πταισμάτων μοι αἴτει τὴν ἄφεισιν.
Θεοτοκίον.

Ἵψος ἀληθῶς, Ἀγγέλοις ἀπόρρητον καὶ ἀκατάληπτον, ὠφθης σωματώσασα, τὸν μόνον Ἵψιστον, ἀειπάρθενε, τὸν τὴν ἡμῶν ὑψώσαντα, φύσιν δι' ἔλεος· ὅθεν Κόρη, κάμοῦ τὴν διάνοιαν, πρὸς οὐράνιον ὕψωσον ἔρωτα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀσκητικῶς ὡς ἄγγελος, ἐβίωσας ἐν σώματι, ἐν γῆ ἐρήμῳ θεόφρον, πάντα λιπὼν τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ ἄρτον Μάρκε Ὅσιε, ἀπ' οὐρανοῦ δεχόμενος, τοὺς ὄρους ὑπερβέβηκας, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, καὶ τῷ Κυρίῳ ἠνώθης.

Θεοτοκίον.

Θεογεννητορ Δέσποινα, Κυρία πάσης κτίσεως, ὡς τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, καὶ Κύριον τῶν ἀπάντων, τῆς δεσποτείας ρύσαι με, ἐχθροῦ τοῦ παναλάστορος, καὶ τῷ φωτί με λάμπρυνον, τῆς ἀληθοῦς μετανοίας, τὸν ταπεινόν σου ἱκέτην.

Αἴνοι. Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν τῇ ἐρήμῳ οἰκῶν, ἐν σαρκὶ ὡς ἀσώματος, Μάρκος ὁ μακάριος, ὑπὲρ φύσιν ἠγώνισται· τῆς ἀνθρωπίνης γὰρ ἔξω φύσεως, ὠφθης ἀσκήσεως τοῖς παλαίσμασιν· ὦ τῆς δυνάμεως, τῆς σῆς ἀγαπήσεως! Δι' ἧς βροτοί, Σῶτερ ἠξιώθησαν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Πῶς ἐν τῇ ἐρήμῳ σκληρᾷ, πολλοῖς χρόνοις μονώτατος, τὴν ζωὴν σου ἠνυσας, ἐν ἀγῶσι καὶ σκάμμασιν; ἀλλ' ἢ τῷ πόθῳ, τοῦ Παντοκράτορος, Μάρκε θεόφρον, πάντων κατίσχυσας· ὅθεν οὐράνιος, δόξα σε ἐδέξατο ἔνθα ἡμῶν, πάντοτε μνημόνευε, τῶν εὐφημούντων σε.

θάμβους ἀληθῶς πεπλήρωνται, ἠνίκα Μάρκε σοφέ, ἐν ἐρήμῳ μονώτατον, Σερapiών εὐρατο, σὲ τὸν πρὶν ἀγνοούμενον, καὶ πολιτείας σου τὰ παλαίσματα, τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ σαφῶς ἐγνώρισεν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, ὡς θεοῦ θεράποντα θεοειδῆ, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου, πανηγυρίζομεν.

Ὅσιε Μάρκε μακάριε, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, συγκραθεὶς κόσμον ἔλιπες, πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, νουνεχῶς ἐπειγόμενος· καὶ ἐν ἐρήμῳ πᾶσιν ἀγνώριστος, τὴν ἐν ἀσκήσει, ζωὴν σου ἤνυσας· ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας ἐν οὐρανοῖς, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, καταξιούμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ἰσαγγέλῳ ζωῆς, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις εὐφρανας, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ρυθμίζεις, τῇ ἐν σοὶ ἐνεργείᾳ, τοῦ θείου ἔρωτος Ὅσιε· τῶν θεσμῶν γὰρ τῆς ὕλης, ἐπιλαθόμενος, πρὸς αὐλοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσω, ἐν ὑλικῷ σώματι, στερρότάτῳ φρονήματι· καὶ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ἀριστεύσας Πάτερ Μάρκε, τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν κληρονόμος γέγονας, τελέσας τὸν δρόμον. Αὐτῶν καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Βλάστημα ὑπάρχων τῶν Ἀθηνῶν, ἄνθος τῆς ἐρήμου, διὰ βίου ἀγγελικοῦ, Μάρκε ἀνεδείχθης, καὶ κόσμῳ διαπνέεις, τῶν ἀρετῶν σου Πάτερ, ὁσμὴν τὴν κρείττονα.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ὁ Ἱερεὺς ἄρχεται τῆς Παρακλήσεως μὲ τὴν δοξολογικὴν ἐκφώνησιν:
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορὸς: Ἀμήν.

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποίησόν μου τὸ πρωτὶ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον, διδάξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεὸς μου. Τὸ πνεῦμα Σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Καὶ εὐθύς ψάλλεται τετράκις ἐξ' ὑπαμοιβῆς, μετὰ τῶν οἰκείων στίχων:

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τὸ ὄνοματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Εἶτα τὸ τροπάριον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς ὑπὲρ φύσιν ἐπὶ γῆς ἠγωνίσω, ὑπερφυῶς παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθης, τῶν Ἀσκητῶν ὡς Μάρκε ἐγκαλλώπισμα· ὅθεν καθικέτευε, πάσης ρύεσθαι βλάβης, καὶ παντοίων θλίψεων, καὶ σκανδάλων ἐν βίῳ, τοὺς προσιόντας Πάτερ εὐλαβῶς, τῆ θερμοτάτη, πρεσβεΐα σου Ὅσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν' (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ἐπαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Χριστῷ ὡς Μάρκε προσάγαγέ με. Γερασίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Χριστὸν καθικέτευε ἐκτενῶς, Μάρκε θεοφόρε, χάριν δοῦναι καὶ φωτισμὸν τοῖς πίστει καὶ πόθῳ προσιοῦσι, τῇ θερμοτάτῃ πρεσβείᾳ σου Ὅσιε.

Ῥευμάτων ἀνάστειλον τὴν ροήν, παθῶν ἀκαθάρτων, συμπνιγόντων μου τὴν ψυχὴν μου, τῇ σῇ προστασίᾳ Πάτερ Μάρκε, καὶ κατανύξεως ρεῖθρον παράσχου μοι.

Ἰσχὺν ἡμῖν δίδου παρὰ Χριστοῦ, κατὰ τῶν ποικίλων, τοῦ βελίᾳρ μεθοδειῶν, καὶ σύντριψον τούτου τὴν μανίαν, τὴν καθ' ἡμῶν Πάτερ Μάρκε δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι ἐκ τῶν Σῶν, ἀχράντων αἱμάτων, πεφανέρωται τοῖς ἐν γῆ, ὁ πάντων Δεσπότης Θεοτόκε, καὶ τῆς κατάρας ἡμᾶς ἐλυτρώσατο.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὸν ἰσάγγελον βίον μετὰ σαρκὸς ἔζησας, καὶ ἀγγελικῶν χαρισμάτων Μάρκε τετύχηκας, ἐξ ὧν μετάδος ἡμῖν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ σταγόνας, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ ἀντιλήψει σου.

Ὡς φωτὸς θείου πλήρης σκότους παθῶν λύτρωσαι, ταῖς σαῖς φωτοφόροις πρεσβείαις, Μάρκε μακάριε, τοὺς προσιόντας σοι, καθικετεύων δοθῆναι, τῶν παισμάτων ἄφεισιν, τοῖς σὲ γεραίρουσιν.

Ὡς πολλὴν παρήρσιαν πρὸς τὸν Χριστὸν Ὅσιε, ἔχων ὡς αὐτὸν θεραπεύσας, βίου λαμπρότητι, ἀπαύστως πρέσβευε, διδόναι λύσιν παισμάτων, Μάρκε παμμακάριστε, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη ἡ τὸν θεὸν τέξασα, καὶ τὴν τῆς Προμήτορος λύπην ἐξαφανίσασα, πάσης ἀνάγκης με, καὶ ἀθυμίας καὶ λύπης, θᾶπτον ἀπολύτρωσαι, τῇ Σῇ χρησιμότητι.

Διάσωσον, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως Ὅσιε Μάρκε, τοὺς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ταῖς πρὸς Χριστὸν εὐπροσδέκτοις σου μεσιτεΐαις.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμῆ.

Ἀσκήσας στερρῶς, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχες, ὦ Μάρκε σοφέ, παρὰ τοῦ Παντοκράτορος· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε· πολλαπλῶν πειρασμῶν καὶ κακώσεων, ἀνωτέρους συντήρει ἡμᾶς, ὑμνοῦντας τοῦ βίου σου τὰ σκάμματα.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀπὸ πάσης στενώσεως, Μάρκε θεοφόρε ἡμᾶς ἀπάλλαττε, καὶ ποικίλων περιστάσεων, τοὺς εἰλικρινῶς σε μακαρίζοντας.

Ῥῶσιν σώματος αἴτησαι, καὶ τῶν ψυχικῶν τραυμάτων τὴν ἴασιν, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, Μάρκε θεοφόρε ἡμῖν πάντοτε.

Καταλύσας τοῦ δράκοντος, πᾶσαν μηχανὴν συντόνω ἀσκήσει σου, τῆς αὐτοῦ ἀπάτης λύτρωσαι, Μάρκε θεοφόρε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀχράντων αἱμάτων Σου, σάρκα προσλαβὼν ἀγνή ὁ Ὑπέρθεος, διασώζει τοὺς δοξάζοντας, Κόρη τὸ τοῦ τόκου Σου μυστήριον.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Πόνων χαλεπῶν, ἀνωτέρους διατήρησον, καὶ πικρῶν δυσχερειῶν καὶ συμφορῶν, Πάτερ Μάρκε τοὺς πιστῶς σὲ μακαρίζοντας.

Ῥώμην καὶ ἰσχύν, ἡμῖν αἶτει Μάρκε Ὅσιε, τοῦ πατεῖν καὶ καταβάλλειν ἔσαεῖ, καθ' ἡμῶν τὰς μεθοδείας τοῦ ἀλάστορος.

Ὅρμω γαληνῶ, καθοδήγει ἡμᾶς πάντοτε, τῶν ἐν βίῳ χαλεπῶν τρικυμιῶν, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς Πάτερ δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Σύντριψον ἀγνή, τὴν ἰσχύν τοῦ παναλάστορος, τοῦ ὁρμώντος καθ' ἡμῶν μανιωδῶς, καὶ εἰρήνην ἡμῖν δίδου ἀστασίαστον.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν μετήλθες, μετὰ σώματος ὡς ἄσαρκος Πάτερ· ὄθεν Ἀγγέλων ἰσότιμος ὤφθης, μεθ' ὧν δυσώπει ἀπαύστως τὸν Κύριον, δαιμονικῆς ἐπαγωγῆς, ἐκλυτροῦσθαι τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Γαλήνην, αἶτει ἡμῖν οὐρανόθεν, καὶ εἰρήνην Πάτερ Μάρκε ἐν βίῳ, καὶ λύσιν πάσης ἀνάγκης καὶ πόνων, ἀπαλλαγὴν καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, τοῖς μακαρίζουσι θερμῶς, τοῦ σοῦ βίου τὰ ξένα παλαίσματα.

Ἀγῶνας, ὑπερφυεῖς ἐν ἐρήμῳ, διανύσας στερότοτῃ καρδίᾳ, ὑπερφυοῦς, κατηξίωσαι δόξης, παρὰ Χριστοῦ μετὰ τέλος τὸ ἅγιον· ὄθεν ἀπάλλατε ἡμᾶς, ἀδοξίας παθῶν Μάρκε Ὅσιε.
Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, καταφυγὴ ἐν ἀνάγκαις, ὡς πηγὴ τῆς εὐσπλαγχνίας Παρθένε· πρὸς Σὲ γὰρ Κόρη θερμῶς καταφεύγω, καὶ ἀπαλλάττομαι πάσης στενωπέως· διὸ κηρύττω τὴν θερμὴν, πρὸς ἡμᾶς προστασίαν Σου Δέσποινα.

Διάσωσον, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως Ὅσιε Μάρκε, τοὺς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ταῖς πρὸς Χριστὸν εὐπροσδέκτοις σου μεσιτεῖαις.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Ταῖς τῶν αἱμάτων σου

Ἐν τῇ ἐρήμῳ βιώσας ὡς ἄσαρκος, τῆς συναυλίας Ἀγγέλων ἠξίωσαι· μεθ' ὧν Πάτερ Μάρκε ἰκέτευε, τὸν ἐν ἐλέει ἀνείκαστον Κύριον, διδόναι ἡμῖν θεῖον ἔλεος.

Προκείμενον: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Εὐαγγέλιον Ὀσιακόν.

Ὁ Ν΄ ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στ.: Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἄγγελος ἐν σώματι, ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθης, ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, ἐν ἐρήμῳ Ὅσιε θεῖω ἔρωτι, καὶ πολλῶν μέτοχος, ἀμοιβῶν ἐγένου· διὰ τοῦτό σου δεόμεθα, Μάρκε Πατὴρ ἡμῶν, πάντων ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἀπαύστως καθικέτευε, πάσης συμφορᾶς καὶ κακώσεως, ἀτρώτους τηρεῖσθαι, καὶ πάσης τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς, τοὺς καταφεύγοντας Ὅσιε, τῇ σεπτῇ πρεσβείᾳ σου.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν ἐρήμῳ εὐρών σε Σεραπίων ὁ θεῖος Θεὸν ἐδόξασε, μεθ' οὗ Μάρκε δυσώπει, ρύεσθαι πάσης βλάβης, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέγας ὠφθης ἐν ἄθλοις, ἐν ἐρήμῳ βίωσας οἷάπερ ἄσαρκος· διὸ μεγάλων πόνων, ἀτρώτους Μάρκε τήρει, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εὐλαβῶς προσιόντες τῇ σεπτῇ σου εἰκόνι Μάρκε βοῶμέν σοι· χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, μετόχους ἡμᾶς δεῖξον, αἰωνίου τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Γεωργὸν τῶν ἀπάντων ἀνηρότως Παρθένε κυοφορήσασα, γεώργιον με δεῖξον, γνησίας μετανοίας, τὸν πιστῶς ἐκβοῶντά σοι· χαῖρε ἡμῶν προσφυγή, ᾧ Κεχαριτωμένη.

Ῥδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ Σεραπίων εὐρών σε, Μάρκε Ὅσιε ἠγάσθη σου τὸν βίον· μεθ' οὗ ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων.

Ῥίου κινδύνων, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων, Μάρκε Ὅσιε τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄνωθεν πρόσχες, Μάρκε ἡμῶν τῇ δεήσει, καὶ ἐκπλήρωσιν ἡμῶν τὰς ἰκεσίας, τῶν σὲ κεκτημένων, μεσίτην πρὸς τὸν Κτίστην.

Θεοτοκίον.

Σωματωθέντα, ἐκ τῶν ἀγνῶν Σου αἱμάτων, τὸν ὑπέρθεον καὶ πάντων Βασιλέα, ἐκτενῶς δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Παρθένε.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴλυος ἀμαρτίας, κάθαρον τὸν νοῦν μου, καθαρτικῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς Κύριον, καὶ τῶν πταισμάτων αἴτει Μάρκε συγχώρησιν.

Μονὰς τὰς οὐρανίους, Μάρκε κατοικήσας, διὰ παντὸς ἐκδυσώπει τὸν Κύριον, πάσης ἀνάγκης λυτροῦσθαι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ὅσιων ταῖς χορείαις, συνὼν Πάτερ Μάρκε, καὶ φωτισμοῦ τοῦ ἀδύτου πληρούμενος, ἐκ σκοτασμοῦ ἀμαρτίας ἡμᾶς ἀπάλλαττε.

Θεοτοκίον.

Ἕμνοῦμέν Σου τὴν δόξαν, Κεχαριτωμένη, σὺν Γαβριὴλ τῷ Ἀγγέλῳ βοῶντές σοι· χαῖρε ἡ Μήτηρ Κυρίου ἡμῶν ἡ ἔφορος.

Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Ἦνθησας ἐκ πόλεως Ἀθηνῶν, καὶ ἔπνευσας κόσμῳ, εὐωδίαν τὴν μυστικὴν, ὡς εὐοσμὸν ἄνθος, ὧ Μάρκε θεοφόρε, ἀσκήσας ὑπὲρ φύσιν, καθάπερ ἄσαρκος.

Πάντα τὰ ἡδέα καταλιπὼν, Μάρκε θεοφόρε, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, ἀσκήσεως πόνοις, νεκρώσας τὸ σαρκίον, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπρύνας, Ἁγίῳ Πνεύματι.

Εἰς ἔρημον ὄρος πόθῳ Χριστοῦ, Μάρκε κατοικήσας, ἐβιώσω ὑπερφυῶς, καὶ ἄρτῳ Ἀγγέλων, τραφεὶς παρὰ Κυρίου, ὑπερκοσμίου δόξης, Πάτερ ἡξίωσαι.

Ἐξέστη εὐρών σε ὁ θαυμαστός, Μάρκε Σεραπίων, καὶ τὸ σῶμά σου τὸ σεπτόν, κηδεύσας ὁσίως, εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον, ἐκήρυξε τοῦ βίου σου, τὰ παλαίσματα.

Χαίροις τῶν Ὅσιων ἡ καλλονή, χαίροις Ἀθηναίων ἐγκαλλώπισμα θαυμαστόν, Μάρκε θεοφόρε, Ἀγγέλων συμπολίτα, καὶ πρεσβευτὰ ἀπάντων, ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρκε θεοφόρε, τῇ Τριάδι τῇ παντουργῷ, ἰλασμὸν διδόναι, ἡμῖν τοῖς σὲ τιμῶσι, ὁμοῦ σὺν Σεραπίωνι, τῷ θεόφρονι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί...

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεός ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν...

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ἔχων, παρρησίαν πρὸς Χριστόν, δι' ὃν ἐν ἐρήμῳ ἀβάτω, χαίρων ἐσκήνωσας, Μάρκε παμμακάριστε, Ἀθηνῶν βλάστημα, ἐκτενῶς καθικέτευε, ἐκ πάσης ἀνάγκης, καὶ παντοίων θλίψεων, λυτροῦσθαι ἅπαντας, Πάτερ, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας, καὶ τοὺς θαυμαστοὺς σου ἀγῶνας, μέλποντας καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν.